

Arrest

nr. 49 378 van 12 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP LIPS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, Nso als etnie te hebben en katholiek te zijn. U bent geboren in Kumbo op 23 maart 1983 en u woonde steeds in Dzem, een dorp op vier kilometer afstand van Kumbo.

Uw vader, (M.T.), was Shufai Woo Dzem (de chieft van Dzem (sic.)) tot hij op 11 september 2009 overleed. Op 20 september 2009 vond de begrafenis plaats en de dag nadien dacht u terug te keren naar Yaoundé waar u studeerde. U hoorde die nacht een geluid buiten en zag dat Juju - dienaren van de Fon - werden gezonden om u naar het paleis van de Fon van Kumbo te brengen. Er werd u medegedeeld dat de geesten u als opvolger van uw vader als Shufai Woo Dzem hadden gekozen. Aanvankelijk weigerde u dit te aanvaarden, maar nadat u overnachtte in het paleis gaf u aan dat u de functie aanvaardde. Hierop bracht men u naar uw huis waar u bewaakt werd, omdat u later

geïnitieerd moest worden. De dag nadien werd u opnieuw naar het paleis gebracht waar u onder dwang een ritueel onderging en een eed aflegde. Hierop bracht men u naar uw huis waar u bewaakt werd, omdat u de dag nadien nog een deel van het ritueel moest ondergaan. Toen bedacht u dat u toch geen chief wilde worden, dat u naar school wilde gaan en u katholiek bent en zulke dingen niet kunt verdragen. Om zes uur 's nachts zette u het op een lopen en u vluchtte naar uw oom (J.T.) te Yaoundé. Uw oom had een ontmoeting geregeld met de zakenman (T.M.) en nadat u drie maanden bij (T.M.) verscholen zat, verliet u op 22 december 2009 – samen met de smokkelaar (D.) – Kameroen per vliegtuig en op 23 december 2009 kwam u in België toe. Op 24 december 2009 diende u er een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten, omdat u vervolging vreest door de Fon van Kumbo daar u uw vader niet wilde opvolgen als chief van Dzem, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen voor uw vlucht, geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

U verklaarde dat uw vader, (M.T.), de Shufai Woo Dzem (chief van Dzem (sic.)) was tot hij op 11 september 2009 overleed en dat u in het paleis van de Fon van Kumbo werd medegedeeld dat de geesten u als opvolger van uw vader hadden gekozen. U gaf aan dat u de functie aanvankelijk weigerde, maar dat u later - onder dwang - een ritueel onderging en een eed aflegde. Nadien bedacht u dat u geen chief wilde worden, omdat u naar school wilde gaan en u katholiek bent. U vluchtte eerst naar Yaoundé en op 22 december 2009 naar België, omdat u vreesde dat mensen van uw gemeenschap u zouden komen zoeken om u tot chief van Dzem te kronen (gehoor CGVS, p.6-7 en p.11).

De motieven die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houden geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om de opvolging van uw vader, (M.T.) als chief van Dzem, welke u weigert, en de – eventuele – vervolging die hieruit zou volgen en deze kan bijgevolg niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeft bijgevolg geen internationale bescherming.

Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Zo dient te worden opgemerkt dat u nagelaten heeft de **beschermingsmogelijkheden** in uw land van herkomst uit te putten. U gaf aan dat u nooit met uw vader over de opvolging van de 'chieftancy' sprak. Toen u gevraagd werd waarom u dat nooit deed, gaf u vaag aan dat u er niet aan dacht om er over te denken (gehoor CGVS, p.7). Toen u opnieuw gevraagd werd waarom u nooit met uw vader over de opvolging van de 'chieftancy' sprak en waarom u hem niet zei dat u niet wilde opvolgen, gaf u aan dat het u niet interesseerde en dat u er niet over praatte (gehoor CGVS, p.7). Men kan van u verwacht worden dat u op zijn minst tracht erover te praten met uw vader, daar u zélf aangaf dat de opvolging van de chief van Dzem volgens de traditie erfelijk is (gehoor CGVS, p.3) en u dus wist dat u een reële kans maakte om uw vader op te volgen. Verder gaf u niet naar de politie in Kameroen ging, omdat die samenwerkt met de traditionele mensen en ze niet zullen aarzelen om u terug naar het paleis (van de Fon) te brengen. Verder gaf u aan dat je een Fon nooit kan aangeven bij de politie, omdat de politie niet zal luisteren, maar u zal vervolgen (gehoor CGVS, p.11). Er dient te worden opgemerkt dat uw beweringen vaag blijven en dat dit geen reden is om na te laten bescherming te vragen bij de politiediensten. Verder liet u na om naar een advocaat te stappen, omdat u niet wist hoe u dat moest doen en omdat u zover mogelijk van de mensen die u zochten wou blijven (gehoor CGVS, p.11). Evenmin dacht u eraan om naar een organisatie die opkomt voor de bescherming van de mensenrechten te stappen (gehoor CGVS, p.12). Er mag van u verwacht worden dat u eerst alle rechtsmiddelen zou uitproberen en uitputten in uw land van herkomst door u toch te wenden tot de Kameroense autoriteiten, alvorens internationale bescherming te zoeken. Het feit dat u naliel om bescherming te zoeken in Kameroen, getuigt niet van een reële vrees voor vervolging.

Verder verklaarde u dat u op 22 september 2009 naar Yaoundé vluchtte en vervolgens op 22 december 2009 naar België, omdat u vreesde dat mensen van uw gemeenschap u zouden komen zoeken om u tot chieft van Dzem te kronen (gehoor CGVS, p.6-7 en p.10-11). Toen u gevraagd werd of u na uw vlucht naar Yaoundé (22 september 2009) problemen kende, gaf u aan van niet, omdat u steeds binnenshuis bleef (gehoor CGVS, p.12). Toen u de vraag werd gesteld waarom u dacht dat men u nog zocht, gaf u aan dat u weet dat ze u nog zoeken, dat het zeer duidelijk was en dat ze in hekserij geloven (gehoor CGVS, p.12). Hoe u wist dat ze u nog zochten en waarom het zeer duidelijk was voor u, maakte u op geen enkel moment duidelijk. Men mag dan ook aannemen dat Yaoundé kan worden beschouwd als een veilig **intern vluchtalternatief** voor u.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, houden de redenen voor uw vlucht geen verband met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Het door u neergelegde document van het Rode Kruis toont hoogstens aan dat u (M.B.B.) trachtte op te sporen, wat verder niet relevant is voor uw asielrelaas. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2 tot en met 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), juncto artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling, alsmede de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij meent dat een kennelijk verkeerde interpretatie is gebeurd.

Verzoeker stelt dat hij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, wel degelijk voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève en verwijst hiervoor naar de duiding die zijn raadsman gaf naar aanleiding van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Hij stelt dat uit het gehoorverslag blijkt dat verweerder met misbruik van zijn politiemacht zou hebben getracht deze duiding te bemoeilijken.

Volgens verzoeker moet het CGVS verzekeren dat de asielzoeker zijn relaas volledig aanbrengt, de geloofwaardigheid bepalen en het relaas koppelen aan de criteria van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Hij verwijst naar het Handboek van UNHCR waarin deze principes zijn vervat. Hij vervolgt: “Hoewel uw Raad oordeelt dat deze buitenlandse rechtspraak geen precedentwaarde heeft, wordt zij toch beter in ogenschouw genomen nu vaststaat dat verwerende partij de Europese regelgeving over asielprocedures onvolledig in nationaal recht heeft omgezet” en voegt een artikel bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat België door de Commissie voor het Hof van Justitie werd gedaagd.

Verzoeker voert aan dat de vreemdelingenwet niet vereist dat hij de beschermingsmogelijkheden in zijn land moet uitputten. “Het volstaat dat zij zich onder de bescherming van dat land wegens dat risico wil stellen”. Verzoeker meent op aannemelijke wijze te hebben uitgelegd dat de nationale overheid met lokale stammen samenwerkt, waardoor zij de rituelen gedogen waaraan hij trachtte te ontsnappen. Dat hij geen risico loopt omdat hij nooit dacht te worden geconfronteerd met de benoeming als chieft kan volgens verzoeker niet overtuigen. Zijn vader had immers een vijftigtal kinderen, waaronder tientallen halfbroers die ouder waren en eerder in aanmerking kwamen voor erfopvolging als chieft. Verzoeker meent dat zijn verklaringen niet vaag zijn. De gewoontes die hij diende te ondergaan maken foltering of onmenselijke en vernederende behandeling uit. Verzoeker stelt dat hij niet beschikt over een intern vluchtalternatief. In Yaoundé leefde hij ondergedoken wat niet te rijmen valt met de voorwaarde dat het intern vluchtalternatief hem effectieve bescherming biedt tegen de vervolgingen in zijn geboortestreek en hij een normaal sociaal en economisch leven zou kunnen leiden. Noch uit het administratieve dossier noch uit de bestreden beslissing zou blijken dat werd onderzocht of het vluchtalternatief naar Yaoundé aan die voorwaarden voldoet.

Voorts meent verzoeker dat het CGVS, daar waar het concludeert dat hij geen begin van bewijs aanbrengt inzake zijn identiteit, pleit tegen haar eigen gehoorverslag dat aantoonde dat hij werkelijk in de volksstam heeft geleefd.

2.2. Waar verzoeker aanvoert dat “(...) vaststaat dat verwerende partij de Europese regelgeving over asielprocedures onvolledig in nationaal recht heeft omgezet en daarom door de Europese Commissie voor het Europees Hof van Justitie werd gedaagd” dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de bevoegdheid heeft om Europese regelgeving in nationaal recht om te zetten; uit het toegevoegde artikel blijkt evenmin dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen voor het EHJ werd gedaagd.

2.3. Daar waar verzoeker onder verwijzing naar het gehoorverslag aanvoert dat de commissaris-generaal zijn “politiemacht” zou hebben misbruikt om de duiding die werd gegeven door zijn raadsman te bemoeilijken, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekers advocaat de kans kreeg bijkomende opmerkingen te formuleren, hetgeen deze uitgebreid deed. Door de interviewer werd weliswaar gevraagd: “Is nog veel, want lijkt me eerder pleidooi dan opmerkingen bij het gehoor?”, doch verzoekers advocaat antwoordde uitdrukkelijk: “Ik probeer te categoriseren, heb bijna gedaan”. Vervolgens formuleerde hij nog een aantal opmerkingen en werd het gehoor afgesloten (administratief dossier, stuk 3, p.14). Uit het voorgaande kan geen machtsmisbruik worden afgeleid vanwege de commissaris-generaal.

2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, alsmede verzoekers stelling dat er een kennelijke interpretatiefout zou zijn gemaakt, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.6.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde

overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Hoe het feit dat het gehoorverslag aantoont dat hij in zijn volksstam leefde zijn identiteit zou kunnen aantonen kan niet worden ingezien.

Verzoeker legt niet het minste begin van bewijs neer ter staving van de door hem ingeroepen asielmotieven. Zo brengt hij, nog daargelaten dat hij zijn eigen identiteit niet aantoont, geen bewijselementen bij ter ondersteuning van zijn verklaring dat zijn vader de chieft zou zijn geweest van Dzem. Evenmin toont hij aan dat zijn vader zou zijn overleden, noch dat hij werd geacht of zou zijn verkozen om zijn vader op te volgen als chieft van Dzem. Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien de door verzoeker aangehaalde feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, hij hiervan een (begin van) bewijs moet kunnen naar voor brengen gelet op de belangrijke functie van 'chieft' binnen de lokale gemeenschap.

Verzoeker legde bovendien uiterst vage verklaringen af betreffende zijn vader en diens functie als 'chieft'. Zo kon hij zelfs niet bij benadering aangeven hoeveel mensen er woonden in het dorp Dzem, het dorp waarvan zijn vader chieft was. Evenmin kon hij de naam geven van de Fon van Nso die boven zijn vader zou hebben gestaan, hetgeen des te meer klemt daar hij naar het paleis van deze Fon zou zijn gebracht en voor deze Fon zou zijn geleid in het kader van de gedwongen opvolging van zijn vader. Voorts verklaarde hij enerzijds dat zijn vader tot chieft zou zijn gekroond door de voorganger van de huidige Fon, doch kon hij anderzijds diens naam niet geven en gaf hij even verder aan slechts te denken dat dit Ngah was. Daarenboven legde verzoeker incoherente verklaringen af omtrent de voorganger van zijn vader. Wanneer hem aanvankelijk werd gevraagd wie dit was, antwoordde hij: *"ik heb geen idee"*. Even verder verklaarde hij dat de opvolging van de chieft erfelijk geschiedde, en bevestigde hij dat de vader van zijn vader derhalve ook chieft was van Dzem. Geconfronteerd met deze incoherentie trachtte hij deze te nuanceren door te stellen dat het duidelijk was dat de vader van zijn vader chieft was vooraleer zijn vader chieft werd maar diens naam niet kende. Zijn eerdere verklaring dat hij geen idee had wie chieft was voor zijn vader is echter niet voor interpretatie vatbaar en laat geen ruimte voor deze nuancering. Verzoeker wist evenmin of zijn vader al dan niet vrijwillig chieft zou zijn geworden. Tevens kon hij niet aangeven of zijn vader als chieft van Dzem al dan niet kon bepalen wie de volgende chieft werd. Voorts kon hij niet preciseren welke de oorzaak was van zijn vaders overlijden (administratief dossier, stuk 3, p.2-4, 6, 8). Van iemand die beweert dat zijn vader reeds van voor zijn geboorte chieft was en dat hij van zijn geboorte in 1983 tot het aanvangen van zijn studies in 2004 heeft gewoond in het 'compound' van zijn vader, de chieft (ibid., p.3-4 8), kan redelijkerwijze een meer gedegen kennis worden verwacht omtrent de voormelde gegevens.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het in het geheel niet aannemelijk is als zou verzoeker zijn verkozen en gedwongen om zijn vader op te volgen als chieft. Vooreerst verklaarde hij dat hij afkomstig is uit een zeer grote familie, dat zijn moeder slechts de achtste en laatste vrouw was van zijn vader en dat hij meer dan vijftig broers, zussen, halfbroers en halfzussen heeft (ibid., p.4; stuk 13, nr.30), zodat aangenomen kan worden dat hij over verscheidene oudere en derhalve beter geplaatste familieleden beschikte om zijn vader op te volgen als chieft. Bovendien had verzoeker reeds sedert 2004, hetzij meer dan vijf jaar voor de dood van zijn vader, het dorp verlaten, woonde hij in Yaoundé en bezocht hij het dorp enkel in de vakantie (administratief dossier, stuk 3, p.4). Daarenboven verklaarde hij dat zijn vader met hem nooit sprak over het chieftancy en gaf hij eenduidig aan dat dit voor hem uitgesloten was. Tevens stelde hij dat zijn vader en de anderen wel wilden dat hij meedeed aan culturele zaken zoals ceremonies maar dat hij dit niet wilde. Zelf sprak hij ook nooit met zijn vader over het chieftancy omdat dit hem niet interesseerde (ibid., p.7). Het is manifest ongeloofwaardig dat de notabelen verzoeker, ondanks dat deze (i) al verscheidene jaren niet meer in het dorp woonde (ii) in het verleden steevast weigerde deel te nemen aan de culturele tradities in het dorp (iii) duidelijk te kennen gaf hierin niet geïnteresseerd te zijn en geen chieft te willen worden (iv) volledig onvoorbereid was voor deze functie, toch als chieft zouden aanduiden en zouden dwingen chieft te worden. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker uitdrukkelijk aangaf dat zijn andere broers hierin wel geïnteresseerd waren, samen met zijn vader dronken en het met hem hadden over het chieftancy. Verzoeker kon overigens zelf ook niet

verklaren waarom men hem zou hebben verkozen als nieuwe chieft, noch wat men zou hebben aan iemand die zijn functie toch niet wenst uit te oefenen (ibid., p.7-9).

Dat verzoeker, die bovendien universitaire studies deed (administratief dossier, stuk 10, p.1), onwetend is over essentiële elementen van zijn beweerdte directe leefomgeving en voormelde vage en incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van het voorgehouden feitenrelaas.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden reistweg per vliegtuig naar België. Dit klemte nog des te meer daar hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij niet aangeven hoeveel zijn oom voor zijn reis zou hebben betaald, noch onder welke nationaliteit hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 13, nr.33).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent dit relaas en de overige elementen in het dossier, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS